

OSTATNIE WIADOMOŚCI

WYKON
w maju 1935 r.
10 gr.

KRAKOWSKIE

Przezorność naklejona
zł. 1-95
w odbiorze w administracji

Rok V. Kraków, poniedziałek 27 maja 1935 r. Nr. 145

Chciała żywcem upiec narzeczonego

Dzika zemsta wzgardzonej dziewczyny

Któż zbada fajniki serca, przepelnionego uczuciem miłości?... Któż zbada stan napięcia nerwów u Genowefy Gdzinówny w chwili, gdy jej ukochany Władysław Stasik opuścił ją na zawsze, mając zamiar stanąć na ślubnym kobiercu z inną oblubienicą?

Panna Genowefa kochała się w panu Władku do utraty przytomności. Pan Władysław odwzajemniał się również gorącym uczuciem, a nawet zaręczył się i miał zamiar poślubić wybraną przez siebie dziewczynę, lecz po półrocznej idylli nagle ochłodził; ochłodził i zabrał na odwrót. Na drodze pana Władysława stanęła inna dziewczyna, która wdziękami, czy też prosto zwykłym sprytem potrafiła odbić kawalera i tak go omotać złotą nicią miłości, że p. Władysław miał jedyne wyjście, a mianowicie stanąć z panną Agatą Pyzikówną na stopniach ołtarza.

A tymczasem... Tymczasem porzucona p. Genowefa knuła plan zemsty. Poczęła grozić, że jeszcze przed ślubem „wystrawi narzeczonego na gołotę” i „wyprawi mu wcześniej wesele”. I rzeczywiście urządziła mu „wesele” na cztery dni przed terminem ślubu. Zemsta miała polegać na usmażeniu narzeczonego żywcem na woinym ogniu, aby już do żadnej nie należał i w tym celu w noc podpalila dom, w którym ów zdrajca mieszkał (wieś Karzewka, pow. radomski). Budynek spłonął, ale p. Władysław zdołał uciec z życiem, acz z pustą kieszenią, bowiem pożar duży straty wyrządził.

Epilog? P. Władysław, mimo „golizny” dopiął swego celu i ożenił się, zaś panna Genowefa została pociągnięta do odpowiedzialności za podpalenie.

Sąd I instancji, nie mając dostatecznych dowodów — uniewinnił oskarżoną.

Od tego wyroku zaapelował urząd prokuratorski, przedsta-

wiając szereg nowych dowodów winy G. Gdzinówny.

Wczoraj Sąd Apelacyjny w Warszawie, rozważywszy wszystkie okoliczności sprawy, u-

znał, że Gdzinówna jest winna zarzucanego czynu, uchylił wyrok i biorąc pod uwagę stan jej wzruszenia skazał na 2 lata więzienia.

Niemoralny znachor i założyciel sekty

Sensacyjne aresztowanie Weissenberga, który zaczął karierę od pastucha

BERLIN, (PAT). Wielką sensację wywołała tu wiadomość o aresztowaniu niezwykle popularnego wśród ludności berlińskiej założyciela sekty religijnej i znachora Józefa Weissenberga, którego gminy religijne policja niedawno rozwiązała. Weissenbergowi zarzucają wykroczenia przeciw obyczajności.

Życie i karjera Weissenberga są niezwykle ciekawe. W latach chłopięcych był on pastuchem, poczem do 50 roku życia przeszedł kolejno kilkadziesiąt różnych zawodów. Znanymi się z teoriami magizmu, w stosunkowo krótkim czasie założył sektę, której członkowie mieszkali w kolon-

jach rozrzuconych na obszarze całej Rzeszy. Największą była kolonia pod Berlinem, pozostająca pod kierownictwem samego Weissenberga.

Wydawał on tygodnik, w którym zamieszczał swe rzekome „objawienia”, podane mu jakoby w czasie seansów przez duchy Bismarcka, Napoleona, Horsta Wessela i t. d.

Samobójstwo konsula w więzieniu

Otruł się, bo żona zamierzała go porzucić

Głośny był w swoim czasie proces konsula polskiego w Luksemburgu i Antwerpii, Tadeusza Dobrowolskiego.

Bohater słynnej afery paszportowej, Dobrowolski skazany został przez Sąd Okręgowy w Warszawie na 4 lata więzienia i karę swą odbywał w więzieniu Mokotowskim.

Wczoraj Dobrowolski popełnił tam samobójstwo, zażywając kilka tabletek luminalu.

Dobrowolski, przebywając w więzieniu, zatrudniony był w ambulatorjum więziennym, zyskując sobie zaufanie władz. Zaufanie to i pracę w ambulatorjum Dobrowolski wykorzystał i onegdaj wieczorem przed udaniem się na spoczynek skradł kilka tabletek luminalu i zażył je. Zasnął na wieki. Wczoraj rano znaleziono go w celi martwego.

Dobrowolski zostawił listy, w których wyjaśnia przyczynę swego samobójstwa. Przyczyną te mają podłoże osobiste, mianowicie dowiedział się, że żona zamierza go porzucić. W związku z tem starał się nawet uzyskać od władz więziennych urlop, otrzymał jednak odpowiedź odmowną.

Były konsul w Antwerpii był skazany za oszustwa paszpor-

towe i przywłaszczenie znacznych sum od emigrantów polskich węg Francji. Dobrowolskiemu groził drugi proces o oszustwa i niebawem miał być sporządzony akt oskarżenia przeciw niemu i kilku jego współnikom.

Obecnie, wobec śmierci Dobrowolskiego, dochodzenie przeciwko niemu zostanie rzecz oczywista umorzona.

Po nieudanej ucieczce od życia

młody człowiek dostał się do więzienia

Zdarzyło się, iż p. Jan Eweig, przejąwszy się zbyt hasła mi wyrotowem — postanowił zaciągnąć się w szeregi związku młodzieży komunistycznej. Z niewiadomych przyczyn związek ów odmówił Eweigowi przy-

jęcia go w poczet swych członków.

Młody i tak gorący sympatyk idei komunistycznej z tego powodu cierpiał niepomiernie, a nawet poddał się tak rozpaczy, że postanowił skończyć ze sobą.

Eweig sięgnął po damską truciznę, wypił jej porcję i w momencie, gdy miał ducha wyzionąć — szybka pomoc wyrwała go pono z objęć śmierci.

Przy niedoszłym samobójcy znaleziono list do towarzyszy,

których zawiadamia, iż życie bez „Związku” straciło dlań wszelaki urok i, że umiera spokojnie z... jodyną w żołądku.

Po opuszczeniu szpitala, Eweig był śledzony. Inwigilacja wykazała, że p. Jan nie zaprzestał interesować się życiem partii, wskutek czego oskarżono go o działalność wyrotową. Nie było jednak dostatecznych dowodów, skoro Sąd Ork. uniewinnił go, zaś Sąd Apelac. w Warszawie wyrok ten utrzymał w mocy.

Grób zamordowanego w chlewiku

Straszną zbrodnią na głuchej prowincji

W sierpniu ub. roku, w majątku Bacik, pow. bialski, zginął w sposób tajemniczy ogrodnik, nazwiskiem Antoni Turczuk. Niktby się może nie dowiedział o jego losie, gdyby dzieło Ciecierski nie zajrzał do chlewiku i tam przypadkowo nie natrafił na świeżo skopaną zie-

mię. Gdy odsypano nawierzchnię ziemi — stwierdzono, iż na niewielkiej głębokości spoczywa ją rozkładające się zwłoki Turczuka.

W toku dochodzenia aresztowani zostali: b. ogrodnik dworski, 21-letni Stefan Wilczyński, oraz dwaj jego pomocnicy: 64-

letni Teofil Rożański i 26-letni Stanisław Dawidziuk, który, wzięty w krzyżowy ogień pytań, przyznał się do zamordowania Turczuka z namowy Wilczyńskiego, przy współudziale Rożańskiego. Śledztwo wykazało, iż Wilczyński, żywiąc urazę do Turczuka za t. zw. donosy dziedzicowi, który wreszcie wymówił Wilcz. pracę, postanowił zemścić się i w tym celu namówił Dawidziuka i Rożańskiego do zgładzenia zniechęconego konkurenta.

Morderstwo dokonane zostało w lesie dworskim. Zbrodniarze zawlekli zwłoki do chlewiku i tam zakopali.

Sąd Okr. w Białymstoku skazał Wilczyńskiego na 12 lat więzienia, Rożańskiego na 10 lat więzienia, przyczem Dawidziukowi, z uwagi na stan jego zdrowia psychicznego, wymierzył ją godną karę 5 lat więzienia.

Wczoraj tę sprawę rozpatrywał Sąd Apelacyjny w Warszawie i wyrok zatwierdził.

Areszt za nieposzanowanie grobu Nieznanego Żołnierza

Każdy przechodzący koło grobu Nieznanego Żołnierza w Warszawie czuje się w obowiązku uchylić nakrycia głowy. Zdarzył się jednak wypadek, że jeden z przechodniów nie chciał zdjąć kapelusza, a na zwróconą mu uwagę oświadczył, że zdejmowanie kapelu-

sza jest sprzeczne z jego poglądem.

Impertynenta zatrzymano i odprowadzono do starostwa grodzkiego. Okazał się nim Edmund Lipko, zam. przy ul. Koszykowej 5. Lipko ukarany został 3-dniowym bezwzględny aresztem.

Wysłannicy Boussaca w Warszawie

Dowiadujemy się, iż od kilku dni bawią w Warszawie dwaj specjaliści wysłannicy francuskiego koncernu Boussaca, płk. Vermersch i dyr. Norman. Przedstawiciele Boussaca przybyli z Paryża, dla porozumienia się z sekwestrem sądowym sp. akc. Zakładów Żyrardowskich w sprawie zwolania

walnego zgromadzenia akcjonariuszów.

Jak wiadomo zebranie było już wyznaczone na maj, bez porozumienia się z sekwestrem i z tego powodu musiało zostać odwołane. Obecnie po porozumieniu się z sekwestrem sądowym ma być wyznaczony nowy termin.

OSTRZEŻENIE

Wobec ponownie rozszerzanych przez ludzi złej woli wiadomości, mających na celu podważenie zaufania pałaczy do naszych gilsz „DWUWATKI” i „PREPAROWATKI”

ostrzegamy

wszystkich, że winnych szerzenia, bądź lekkomyślnego powtarzania tych wieści pociągac będziemy do odpowiedzialności i karnej i materialnej.

FABRYKA GILZ
„SOKÓŁ”

Wł. Kwaśniewski i J. Pacholczyk

Wesoły Kacik

SPOSÓB NA DŁUŻNIKÓW

Pan Złotygas rzekł do swej małżonki tylko jedno słowo:

— Wychodzę!
 — Gdzie?
 — Do zoologicznego parku.
 — Naco ci to, czy ty nie masz dosyć menażerje w domu? Na mnie mówisz małpa, na ciebie wszyscy mówią świnka, pieska mamy, kanarka też, a jak dobrze poszukać, to karaluchy i pluskwy też się znajdują. Szkoda marnować każdy grosz. Nie chodź.

— Ja już wychodzę, bo ja muszę, bo mnie te dłużniki zagryzają na żywy trup. Ja idę za dozorcą do lwa, niech oni tam przyjdą.

Chociaż pan Złotygas drżał jak w febrze, wchodząc z dozorcą do klatki ze lwem, to jednak postanowienia swego nie zmienił.

— Wielka rzecz lew? — myślał. — To bydlę! A dłużniki? Zobaczaj komu mam za towarzyszkę i zmiękną... Och, jak zmiękną.

Gdy pan Złotygas tak rozmyślał, dygocąc i stojąc skromnie w kącie klatki, dozorca rzucił lwom pożywienie i zapominając o swym pomocniku, zo stał w go ze zwierzętami w klatce. Trzasnęły żelazne drzwi. Pan Złotygas struchlał, bał się krzyczeć. Tymczasem lwy skończyły się pożywiać i zdumione poczęły przyglądać się przybyszowi.

— Panie lewunie kochany, dzieńdoberek. Złotygas się nazywam — rzekł z przemiłym uśmiechem kandydat na dozorcę. — Koteczek miłusiński, pieśuchna słodka, pinczerkowaty kundelek! Co się przygląda, co? Może panu lewuniu gryzie? Mogę podrapać. Proszę powiedzieć, bez krempacje...

Lew przeciągnął się i zamruczał. Pana Złotygas przeszedł ciarki po grzbiecie.

— Oj, ty bydlence bidle! Przypuszczam. Cholera się patrzy... Oj, pardon! To drugie zwierzątko, to pewnie małżonkie szanownego pana? Co? Kłaniam się pani lewiczce. Co za pleć, co za uroda! Żeby byłem trochę młodszy, toby się zakochałem w zwierzątku. Miłusińska ty, pchełeczka, stokrotka pachnąca.

Tymczasem, jak codziennie, do domu pana Złotygas zaczęli schodzić się dłużnicy. Na pytania, gdzie jest pan domu, otrzyniwały odpowiedź:

— W Zoo!
 — Broń Boże, za szympansa poszedł tam być?

— Za lew! Można się przekonąć.

Wkrótce przed klatką ze lwem zgromadził się tłum przesiładowców p. Złotygasa, który wyprostował się i spojrzął dumnie przed siebie.

— Panowie sobie życzą? Interes do mnie? Proszę bardzo

Wspomnienia o Marszałku z chmurnych dni Jego życia Niebezpieczna rola więźnia X Pawilonu

Dopiero po kilku minutach dr. Radziwiłłowicz przedstawił plan „przemiany” Piłsudskiego na umysłowo chorego. Piłsudski powinien wybrać następującą manję: Widzieć na każdym kroku chęć zamachu na jego osobę. Gdy tylko zjawi się umundurowany gość, Piłsudski winien symulować atak furji. Tylko w stosunku do umundurowanych.

Jeśli zjawi się cywilny funkcjonariusz, winien zachowywać się spokojnie. Ataki furji muszą być gwałtowne. Poza tem Piłsudski dla podkreślenia swej obawy nie może przyjmować jada. Albowiem i to ma być jego manją, że w jadło będzie znajdowała się trucizna. Zrozumiało, że to spowoduje zupełną zmianę w jego życiu. I będzie to życie bardzo ciężkie... O tem Piłsudski musi być dokładnie poinformowany... I jeśli uzyskacie od niego zgodę, wówczas będzie można przystąpić do działania.

Najazutrz do kancelarii Sidelnikowa zgłosiła się Paszkowska z prośbą o dostarczenie Piłsudskiemu niewielkiego bochenka chleba. Niespodziewa-

nie Sidelnikow odezwał się: — Wie pani, że przed oddaniem więźniowi bochenka, muszę go przepołówić i sprawdzić...

— Ale panie naczelniku, nasz więzień nie lubi, by mu przed zjedzeniem przepoławiać chleb.

Na to Sidelnikow: — Wobec tego obojście za niosę mu ten chleb.

Istotnie w godzinę później Piłsudski otrzymał bochenek

chleba, a nawet obecny przytem Sidelnikow odezwał się:

— Ta wasza Paszkowska jest nieoceniona. Niech pan sprawdzi jaki to wspaniały chlebek.

Piłsudski spojrział zrazu nieufnie na Sidelnikowa, ale potem tknięty przecuciem szybko przełamał chleb... Wiedział, że znajdzie upragniony gryps.

Znalazł. Przeczytał gorąckowo. W grypsie tym Paszkowska dokładnie donosiła o po-

wziętym pianie. Podobał się on Piłsudskiemu i postanowił go wcielić w życie. Pozostawił sobie jeden dzień do namysłu, by wszystko odbyło się według zgóry obmyślonego planu. Nie mógł przecież dać powodu do braku zaufania. Jeden fałszywy krok a może być zgubiony. Trzeba było działać spokojnie, a przedewszystkiem niesłychanie rozważnie.

Upłynął dzień i Piłsudski był gotów do działania. Gdy rankiem przed celą jego zatrzymał się strażnik niosący jadło, Piłsudski był już przygotowany.

Drzwi otworzyły się. Ukazał się strażnik, klucznik i Sidelnikow. Strażnik podszedł do Piłsudskiego, podając mu w małej misce jakąś lure. W tym momencie Piłsudski z okrzykiem:

— Ratujcie, chcą mnie otruć! — pchnął silnie strażnika, wyrwał mu miszkę i wylał całą jej zawartość na głowę strażnika. Nie przestawał przytem krzyczeć.

W pierwszej chwili strażnik usiłował rzucić się na Piłsudskiego, ale powstrzymał go Sidelnikow.

Zastępca naczelnika był wielce zdumiony, a właściwie przerażony. Po cichu szeptał do siebie:

— Ależ on zwariował! Nie było innej rady, jak zamknąć celę na klucz i porozumieć się z władzami. I tak się stało. Wkrótce potem Sidelnikow zjawił się u naczelnika Cytadeli i zameldował o wypadku.

Naczelnik wysłuchał raportu zupełnie obojętnie i rzekł:

— My się znamy na takich historjach. To na pewno symulant.

— Ale co z nim zrobić? Przecież on rzuca się na każdego kto mu przynosi jadło... — zawył Sidelnikow.

— Jedno jest wyjście z sytuacji — zaopiniował naczelnik. — Nie dać mu przez cały dzień pożywienia, a gdy się wygłodzi odechce mu się udawać warjata...

Miecz. Dalszy ciąg nastąpi

PROGRAM RADIOWY

9.00 Sygnał czasu i pieśń „Kiedy ranne wstają zorze”. 9.03 Pobudka do gimnastyki. 9.06 Gimnastyka. 9.20 Muzyka poranna. 10.00 Muzyka religijna dawnych mistrzów polskich i obcych. 10.30 Transmisja Nabożeństwa z Kościoła Św. Krzyża w Warszawie. Kazanie na niedzielę 5-tą po Wielkiej Nocy na temat „Proście a weźmiecie” wygł. ks. prof. Henryk Weryński. 12.05 Przegląd teatralny. 12.15 Poranek muzyczny. 14.00 Muzyka polska. 15.00 „Jak pozbyć się robaczywych owoców”. 15.15 Muzyka. 15.22 Przegląd rynków produktów rolnych — wygł. Stanisław Prus-Wisniewski. 15.35 H. Wieniawski: Legenda w wyk. A. Catterala (płyty). 15.45 „Jak żyć z ludźmi”. 16.00 Koncert Małej Orkiestry P. R. 16.40 „SejzmoGRAF” — opowiadanie

z życia bułgarskiego. 17.00 Koncert chóru Echo”. 17.20 Audycja dla dzieci starszych ku uczczeniu „Święta Matki”. 17.50 „Kultura życia codziennego”. „Na codzień i od święta” — pogadanka. 18.00 Koncert Ork. P. R. 18.45 „Życie młodzieży”. „Czy należy studować zagranicą”. 19.08 Wiadomości sportowe. 19.30 Muzyka. 19.45 „Szaletstwo Amazonki” — feljeton. 20.00 „Jak pracujemy i żyjemy w Polsce”. 20.15 „W godzinę śmierci”. 21.30 „Co czytać (nowości poetyckie)”. 21.45 Wiadomości sportowe. 22.00 Koncert reklamowy. 22.15 Koncert w wyk. ork. symf. P. R. 23.05 Koncert w wyk. Małej Orkiestry P. R.

„GWIAZDA SEWILLI” LOPE DE VEGA W TEATRZE WYOBRAŹNI

Z okazji 300-lecia śmierci genialnego pisarza hiszpańskiego — Lope De Vega, odbywał się w Sewilli wielki międzynarodowy kongres literacki z urzędzkościami. Teatr w Sewilli wystawił z tej racji niesmiertelną komedię Lope de Vegi „Gwiazda Sewilli”. Fragment z tego dzieła nadaje również dziś o godz. 13.00 Teatr Wyobraźni. Fragment ten przełożył J. A. Świćwicki, komentarzami zaś do mikrofonu opatrzył R. Zrębowski.

INTERESUJĄCY KONCERT SYMFONICZNY

Program koncertu symfonicznego Ork. P. R. pod dyr. Józefa Ozimińskiego na dziś o godz. 22.15 przedstawia się nader interesująco, bo obok nweriury do op. Mozarta „Tytus” przynosi koncert na orkiestrę i viola d'amore, (instrument z 18 wieku w rodzaju altówki), Stamitz, jednego z twórców stylu klasycznego z lat 50-ych 18-go stulecia. Viola d'amore zastąpiona będzie przez altówkę (Jan Rakowski). Wykonane zostanie również w koncercie „intertemzo dramatyczne” — suita z Bajki Wschodniej, kompozytora szwedzkiego Ture Ranngröma.

Przy zespsutym żołądku, upośledzonym trawieniu, obstrukcji, stosuje się naturalną wodę gorzką „Franciszka-Józefa”. Pytajcie się lekarzy.

O czym mówią i piszą?

Sobieski, Batory, Kościuszko i Marszałek — Meta wyścigu zbrojeń — Śmierć komunizmu we Francji

Wspaniały hołd pamięci Marszałka Piłsudskiego złożyła Anglja. Prasa brytyjska w czołowych publikacjach podkreślała historyczną rolę Piłsudskiego, którą odegrał w Europie, i wpływ Jego przemożny na kształtowanie się nowych dziejów. Korespondent londyński „Gazety Polskiej” stwierdza: „Publicyści angielscy, którzy znają historję Polski, porównywał Marszałka z Sobieskim, Batorem, Kościuszką. Jak Sobieski pod Wiednem, był On, zbawca nietylko Polski, lecz i Europy, dzięki zwycięstwu swemu w wojnie polsko-rosyjskiej roku 1920 — pisali oni. Pod rządami Jego, Polska odzyskała sławę wojenną i dumę narodową. Stała się jednym z największych i najważniejszych państw w Europie”.

Charakterystyczne zestawienie mów i faktów daje „Kurjer Poranny” w londyńskiej korespondencji Augura pt. „Rok 1937 — meta wyścigu zbrojeń”. Na wstępie czytamy: „Kancelerz Rzeczy wygłosił mowę. Organy prasy londyńskiej — i to nie poślednie — dały wyraz swojemu zadowoleniu. Następnie — po dwudziestu czterech godzinach mieliśmy debatę w Izbie Gmin i drugą — w Izbie Lordów. Ministrowie Jego Królewskiej Mości znowu w pochlebnych

do środka! No chodź pan, panie Eł, chce panu oddać te sto złotych, co pan się dwa lata za nie nachodził. No wiaź pan. Pan nie chce! Dobrze, świadki słyszeli. A pan, panie Ce? Proszę. Oto pańskie 35 zł. 22 gr. Pan nie chce? Świadki słyszeli. A pan, panie I, pan, panie Eł? Panowie całe abecadło! Panowie wogóle wiaź czego chcą? Więc forsy nikt nie chce? To proszę opuszczać ten przybytek, bo wychodzę z klatki!

Rzucono się w popłochu do ucieczki. A p. Złotygas, wychodząc delikatnie z klatki rzekł do lwa:

— Żebym sie nie bałem, tobym cie tak uściskałem panie Eł, żebym kosteczki poğruchołałem. Adje.

Nikodem Zdan

zwrotach mówił o deklaracji Kancelarza. Rezultatem jednak tego zadowolenia jest to, że Wielka Brytanja śpiesznie przystępuje do potrośenia swoich sil lotniczych, starając się nadążyć do roku 1937”.

A zakończenie tej, niezwykłej korespondencji, tłumaczące poniekąd „zadowolenie” prasy angielskiej, brzmi:

„Słowa płyną. Europa rozbrzmiewa mowami. Powietrze jest niemi przepelnione. My jednak, wierząc, że wypadki są siła, a nie słowa, że to, co nie jest warto fakt, zwracamy uwagę naszych Czytelników na liczbę 1937, którą polityka brytyjska pisze na tablicy historii, ażeby oznajmić Europie swoją wolę broniaenia pokoju i siebie samej za pomocą aparatów i bomb, a nietylko, przez deklaracje. Może w ten sposób pokój zostanie wreszcie zapewniony na naszym kontynencie”.

Wizyta min. Laval'a w Moskwie, poza paktem francusko-sowieckim miała i ten skutek, że Stalin zdecydował się zatamować agitację komunistyczną we Francji, odmawiając jej poparcia, z którego dotychczas korzyść stała od moskiewskiej międzynarodówki. Brzemienne w następstwa będzie oświadczenie Stalina, że „rozumie i aprobuje politykę obrony narodowej, prowadzoną przez Francję, celem utrzymania swej armji, na poziomie wymagań bezpieczeństwa”. W związku z tem, korespondent „I. K. C.” donosi z Paryża:

„Ograniczymy się tu jedynie do stwierdzenia, że krok p. Laval'a odnieś sie stokrój głębsze skutki w życiu we wnętrzem Francji, aniżeli by się to na pierwszy rzut oka mogło wydawać. Komuniści francuscy stracili grunt pod nogami, odnieśli wielką porażkę, zgubili się w labiryncie własnej demagogji. Zabrakło im poprostu oparcia w Moskwie — czują się, jak Twardowski, zawieszony w chmurach”.

Ten wynik moskiewskich rozmów należy uznać za największy sukces min. Laval'a, za rzecz ważniejszą, być może, od samego paktu francusko-sowieckiego i problematycznej pomocy wojskowej, którą dać mogą Francji Sowiety

NA MAŁEJ WOKANDZIE...

Pan dozorca

(A. E.) W domu przy ulicy Pawiej Nr. 69 dozorcą był pan Bolesław Kaczyński. Jako że charakter miał paskudny, więc też nie lubili go lokatorzy i cała okolica.

Potrzebował ktoś naprzykład akuratnie klucza od „pewnego miejsca”, to nigdy go od razu nie otrzymał, tylko musiał dobry kwadrans kwadrans poczekać. Również przy bramie w no cy lokatorzy musieli wystawać godzinami, zanim pan Bolesław raczył spełnić swój obowiązek.

Ale taka brzydka natura mści się na człowieku. Ludzie ze złości, zamiast dać parę groszy za bramę, wciskali panu Bolesławowi w rękę stary guzik, albo i korek. Wreszcie postanowił pan Bolesław sprzedać swoją stróżówkę i gdy znalazł się amator — niejaki pan Nowakowski — zgodził się z nim na tysiąc sto złotych odstępnego.

— To nie dom, panie kolego, tylko kopalnia złota — mówił pan Bolesław. — Forsy, powiadam panu, jak lodu. Każdy jeden likator od razu złociszca za bramę buli, a który da pięćdzie

siąt groszy, to przeprosza, że jutro dopłaci. Takiemu to trza kopniaka zara przypalantować ażeby na drugi raz wiedział, że na gapę nima!

Do dwóch zerów nikogo się w naszym domu nie puszczają tylko gospodarza i rodzinę dozorczego. Zwykły likator, czyli też insza tachudra z ulicy płaci pół złotego za wejście, a ja po kwadransie nie wyjdzie, to dopłaca dziesiątkę za każde następne pięć minut.

Schodów się u nas nie myją nigdy. — Niech cholery nie brudzą, to zawsze będą czyste!

Pan Nowakowski uradowany, że otrzymuje tak wysmienite dozorcostwo, zostawił jako zaliczkę sto złotych i pobiegł do domu. Ale już nazajutrz pan Bolesław rozmyślił się i ani z dozorcstwem nie ustępował, ani zaliczkę nie zwracał.

Wobec tego pan Nowakowski — obecnie dozorca na ulicy Lewickiej 6 — wniósł skargę do Sądu Grodzkiego (Oddział 16), który wlepił panu Bolesławowi miesiąc aresztu, ku radości licznie zgromadzonych na sali sądowej lokatorów przy ulicy Pawiej 69.

Pełna tabela loterii Klasa czwarta — szesnasty dzień ciągnięcia

WYGRANE POCIESZENIA PO 50 ZŁ.

53 60 61 75 116 413 672 701 824 923
1052 113 60 297 563 694 864 2035 75 164
70 98 515 40 58 611 56 96 840 51 69 946

122020 25 139 44 92 213 49 406 513 766
880 919 64 97 123159 264 331 62 507 96
603 93 827 87 124054 60 117 41 77 319 42

856 175032 190 214 40 409 647 718 8421
927 34 87 176177 330 423 39 72 613 921
25 177035 121 378 84 423 38 40 668 812

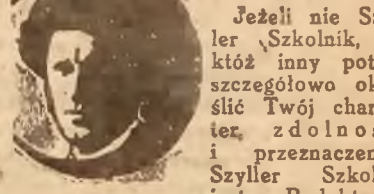
WYGRANE POCIESZENIA PO 50 ZŁ.

71 260 357 506 605 63 835 86 909 49
1002 11 145 72 303 598 600 708 33 42 89
888 982 2008 13 23 41 82 760 74 985 3063

110557 89 438 605 799 804 937 111092
97 118 53 248 464 536 38 778 94 874 919
112014 102 232 543 50 67 626 69 720 49

121007 174 310 556 656 75 783 839

KUPON ULGOWY

Jeżeli nie Szyl-ler (Szkołnik, to ktoś inny potrafi szczegółowo określić Twój charakter, zdolności i prężności? Szyl-ler Szkołnik jest Redaktorem poczynego pisma „Świt” (Wiedza Tajemna), autorem wielu prac naukowych, posiada szereg protokołów Towarzystw Naukowych stolicy. Jeżeli Ci brak energii, równowagi, jeżeli cierpisz moralnie, potrzebujesz dobrej rady, przyjdź, a poznasz kim jesteś, kim być możesz. Dowiedz się jak żyć, postępować, aby zwycięsko przejść nad ciemnymi siłami. Na niewielką ilość wybranych numerów padło mnóstwo wygranych, z braku miejsca podajemy tylko niektóre: Antoni Szwej, Zabkowice, gm. Wojtków Kościelny — 10.000 zł., Eugenja Zausznicka Bank Rzemieślniczy Włocławek 5.000 zł., Cabała Józef, Limanowa, urzędnik rafinerii 10.000 zł., Frychel, Katowice, Brunów Wodospady 3 — 5.000 zł., Aksuczyówna Helena, p-ta Hołubiec 5.000 zł., Marjan Łomnicki, Podhajce 5.000 zł. Słynne medium M-lle Ewigny odgadnie Twoje imię i nazwisko, wyszczególni najważniejsze fakty Twego życia. Okazanie kuponu płaci zamiat zł. 5 — tylko 2 zł. Jeżeli wątpisz, nie — sz czasu, napisz natychmiast imię, rok, miesiąc urodzenia, a otrzymasz próbną analizę-horoskop bezpłatnie. Nie przesyłaj żadnego wynagrodzenia, lecz na kosztą poczt. i kancelaryjne załącz i zł. (znaczkami pocztowymi) Okazanie załączyć. Wars-va, Psychografolog Szyl-ler-Szkołnik, Żorawia 47 m. 2.

O W O C G R Z E C H U

TRAGICZNE DZIEJE, KTÓRE WSTRZASNĘŁY CAŁYM ŚWIATEM!

STRESZCZENIE.

Tadeusz i Irena hrabiostwo Wilniccy byli szczęśliwym małżeństwem, posiadającym dwóch synów bliźniaków: Jasia i Stasia. Bardzo lubiani w okolicy, mieli tylko jednego niezyczliwego sobie sąsiada. Był nim doktor Rymkiewicz, lekarz okoliczny. Nigdy też go do siebie nie wzywali, korzystając z usług dalej mieszkającego starszego lekarza.

Hrabia Tadeusz musiał wyjechać zagranicę. Była wigilia Bożego Narodzenia. Dzieci bawiły się w śniegu. Wtem Jasiek wpadł do przerw. Z trudem go wyłowiono. Dawał słabe oznaki życia. Trzeba było czempredziej zawezwać lekarza. Niewolno było tracić czasu na sprowadzenie daleko mieszkającego starszego lekarza, lecz zawezwać doktora Rymkiewicza. Tak też uczyniono.

Doktor Rymkiewicz dokonał szeregu zabiegów, poczem oświadczył, że dziecku jest lepiej, ale zostanie ocalone tylko przy natychmiastowych dalszych energicznych zabiegach. Uzależniał je od strasznego warunku. Oświadczył mianowicie, że kocha Irenę i pragnie ją poślubić. W innym wypadku zaniecha dalszego ratowania dziecka, które niechybnie umrze. Nic nie pomogło, prosby, ani błagania Ireny. Rymkiewicz stawał sprawę na ostrzu noża: albo — albo...

Chcąc uratować dziecko, Irena uległa. Ale nieszczęśliwy wypadek spowodował śmierć Stasia jeszcze tej samej nocy. Irena urodziła syna. Gdy dziecko miało lat sześć, upadło i ciężko się zraniło. Wezwano dr Rymkiewicza. Wilnickiemu podejrzała wydała się rozmowa Rymkiewicza z żoną, przy łóżku Stefka, gdy oddalił się na chwilę. Postanowił przeto wypytać synka o czem mówiła żona z doktorem.

Stefek powtórzył Wilnickiemu rozmowę Ireny z Rymkiewiczem. Wilnicki zażądał wyjaśnienia od żony. Przyznała się do wszystkiego, wobec czego Wilnicki postanowił zgładzić Rymkiewicza w pojedynku.

Pojedynek się odbył. Rymkiewicz był ciężko ranny, ale wyzdrowiał. Irena z rozpaczy dostała obłąd, tajemnie uciekła z domu, pojechała do Warszawy i tu rzuciła się do Wisły.

Z Wisły ją wyłowiono. Oddano do Tworek. Tam była 20 lat, gdy nagle pielęgniarka Cesia dostrzegła, że Irena odzyskuje rozum.

Przecucia jej nie myliły. Irena zbiegła z zakładu i niepoznana przez nikogo wróciła do stron rodzinnych.

Tymczasem Stefek został księdzem. Irena zgodziła się do niego za gospodynię. Jaś zakochał się w córce Rymkiewicza, Lilce i oświadczył się jej. Ta zwiżyła się z tem matką a potem i ojcu.

Rymkiewicz odmówił Lilce pozwolenia na ślub z Jasiem. Ojciec Jasia również sprzeciwił się temu małżeństwu.

Tymczasem w tych okolicach osiedlił się zamożny emeryt Kurcewicz. Trzymał duże pieniądze w biurku. Polasiła się na nie młynarzowa Helżina, ta sama, która niegdyś w młodości po raz pierwszy poróżniła Wilnickiego z Rymkiewiczem. Zakradła się do pokoju Kurcewicza, gdy go nie było w domu.

Nie mogła wszakże znaleźć klucza do biurka i wogóle poszukiwała współnika. Nie zgodził się na to jej mąż, zgodził się natomiast doktor Rymkiewicz. Tymczasem Kurcewicz ciężko zachorował i umarł. Oboje współnicy zabrali się do dzieła. Znaleźli wszakże za ledwie parę tysięcy, które wzięła Helżina i zakopła pod dębem. Podczas, gdy gospodarowali w gabinecie zmarłego, weszła służąca stara Maciejowa i złapała ich na gorącym uczynku. Rymkiewicz, w obawie, aby ich nie wydała, zadusił ją, a następnie powiesił na haku od lampy, aby upozorować jej samobójstwo, poczem uciekł. Helżina została. Wnet śbiegli się ludzie, przyszedł wójt, zaczęło się śledztwo.

— Co? — zapytał wójt — powiesiła się?

— Tak — odparła Helżina.

Wszyscy spojrzeli po sobie. Stłoczono się dookoła Helżiny.

Ta zaś, popłakując i ocierając oczy fartuchem, szepnęła:

— Biedaczka... tak kochała swego pana...

— To prawda, bardzo go kochała — potwierdził wójt — biedaczka... A opowiedzcież nam, moja Helżino, jak to się stało.

— A bo ja wiem? Tyle za ledwie, że chwilę po wyjściu pana doktora, Maciejowa mówi mi: „Pójde do gabinetu. Nie można nieboszczyka dziedzica tak zostawiać samego. A wy, Helżino, jeżeli wam się chce jeść, weźcie tę fasolę, co została z wieczora i odgrzejcie sobie. Ja tam nic jeść nie będę”. No i poszła. Nie wracała. Mija godzina. Poszłam do gabinetu, gdzie leżał nieboszczyk dziedzic...

— A poco tam poszliście?

— Chciałam się zapytać Helżiny, gdzie są klucze od kredensu kuchennego... Wchodzę i co widzę? Maciejowa powiesiła się na suficie, tuż przy łóżku dziedzica. Uciekłam czempredziej. Bałam się tam wejść już potem.

— Nie usiłowałaście jej zdjąć? Nic łatwiejszego, jak przeciąć sznur. Może jeszcze wtedy żyła?

— Co? Uciąć wisielca? Ależ, panie wójcie, przecież toby nieszczęście sprowadziło na mnie i cały dom... Prawda, stary? — zwróciła się do męża.

— Tak, to przynosi nieszczęście — potwierdził z całą powagą Helża, który stał obok.

— Zaprowadźcie nas do pokoju dziedzica...

— Już idę — odparła Helżina.

Odpięła fartuch i poprowadziła zebranych. Drzwi były uchylone.

— To tu — rzekła, cała drżąca, spoglądając dookoła błędnym wzrokiem.

Weszli.

Wójt wszedł na krzesło i uciął sznur, podczas gdy Łapiec podtrzymywał ciało Maciejowej. Położył ją na ziemi i odpłatał pętlę dookoła szyi, całej czerwonej i ściśniętej.

— Już niema co — rzekł — cała zeszytniała.

Wójt spostrzegł panującego w pokoju nieład. Był tem niemało zafasowany i niespokojny. Te porozrzucone papiery, otwarte szuflady — co to wszystko mogło oznaczać?

Rozejrzał się i zapytał nagle:

— Gdzie się podziała Helżina?

— Wróciła do kuchni — odrzekł Łapiec — nie mogła tu dłużej zostać, bo to bardzo lekkliwa kobieta. Nie mogła na to patrzeć. Czy iść po nią?

— Tak.

Pobiegł do kuchni po żonę. Helżina wszakże uparła się.

Rzekła:

— Nie pójdę?

— Dlaczego?

— Nie mogę się patrzeć na to wszystko.

— O jejl.. Przecież to już zimne trupy!.. Nie zjedzą cię!..

— Ale jak się na to patrzę, to o mało nie mdleję... I spać już nigdy chyba nie będę mogła.

Nie mogąc się doczekać przybycia Helżiny do pokoju, wójt przyszedł do kuchni.

Zapytał:

— Dlaczego wszystkie szuflady w gabinecie nieboszczyka są otwarte?

— A bo ja wiem? Ja tam prawie, że nie zaglądałam. To tylko Maciejowa mogłaby powiedzieć. Ona jedna. Może tam czego szukała? Pewno, że szukała. A czego? Kto to może wiedzieć?

— Czy doktor Rymkiewicz był obecny przy zgonie dziedzica?

— Był...

— Ale o śmierci Maciejowej pewno nie wie?

— Pewno, że nie... Już go dawno nie było, gdy to zobaczyłam.

— A nie wiecie, czy dziedzic miał tu jakie pieniądze?

Helżina zmieszła się. Nie spodziewała się tego pytania.

Rzekła:

— Cóż ja mogę wiedzieć? Byłam tu tylko jako przychodnia...

— Skąd? To jedna Maciejowa tylko mogłaby powiedzieć.

Nie skończyła. Poczuła na sobie nagłe przenikliwe spojrzenie Helży. Przyglądał się jej badawczo i bardzo uważnie. Był wogóle bardzo przejęty i nerwowo miał czapkę.

Wreszcie odezwał się nieśmiało:

— Przepraszam was, wójcie, ale chciałbym powiedzieć parę słów, jeżeli można..

— Słucham. Co macie do powiedzenia?

— Ano, chciałem tylko powiedzieć, że chociaż to o mnie dobrze świadczy, lecz każdy wie, prawda, że czasem chodzę na klus, ale to jeszcze nie dowodzi, żebym był złodziejem, czy rzezimieszkiem, prawda? Zebrani chętnie mu to potwierdzili.

Nawet sam wójt poważnie przytaknął, dając dowód, że zna zalety i wady ludności swojej wsi.

— I któregoś dnia — mówił dalej Helża — gajowy Józek mnie przyłapał z zajacami.

Kilku włościan usmiechnęło się złośliwie.

Helża zaś z całym skupieniem opowiadał w dalszym ciągu:

— Naturalnie, prowadzi mnie do dziedzica pana Kurcewicza, nieboszczyka, Panie świeć nad Jego duszą. Jakby pan dziedzic chciał mnie wtedy oddać w ręce policji, to żadną miarą nie dostałbym mniej, niż pół roku mamra. To już tak lekko licząc... I co się

nie dzieje? Nic. Pan dziedzic Kurcewicz... wieczne odpoczywanie racz mu dać, Panie, a światłość wieki sta niech nad nim świeci... wybaczył mi pod warunkiem, że przez pół roku nie będę więcej kłusował na jego gruntach... I puścił mnie tak bez niczego... Nawet kopniaka nie dał...

Wójt wysłuchał tego wszystkiego bardzo uważnie, poczem rzekł:

— Ale co to wszystko ma do rzeczy?

— Kiedy, bo pan wójt nie dał mi dokończyć... Opowiadam dalej. Więc pan dziedzic Kurcewicz puścił mnie wolno. Ja tak byłem przejęty tem wszystkim, że nawet nie rozglądałem się dookoła. Aż dopiero, kiedy się panu dziedzicowi kłaniał w pas za jego dobroć i ludzkość, patrzę, a tu szuflada jego biurka otwarta naociecz... o, tak samo, jak właśnie teraz... a w tej szufladzie... trzymajcie mnie ludzie... w tej szufladzie... słuchajcie mnie, panie wójcie... w tej szufladzie... w tej szufladzie...

— No cóż, u diabła, tam było?

— Pieniądze i pieniądze... Ogromne kupy pieniędzy... I jeszcze takie papiery kolorowe, co to, podobno, są jakieś akcje, o wiele więcej jeszcze warte, niż pieniądze...

— A dobrze to wszystko widzieliście?

— Jeszcze jak? Oczy mi nawierzch wylaziły.

— Ile tam mogło być pieniędzy? Na jaką sumę?

— A któżby tam zliczył tak na oko? Ale myślę, że chyba milion milionów — rzekł w upojeniu Helża, a dookoła rozległ się szmer podziwu.

— I nikomu nic o tem nie mówiliście?

Łapiec zawahał się chwilę.

Spojrzał na żonę.

I czemuż się zawahał?

Jakież podejrzenie nasunęło mu się w tej chwili? A może nie podejrzenie, lecz raczej lęk?

Ujrzał, że Helżina trzęsła się, jak w febrze. Zaszła się w kącie kuchni i wyglądała, jak zbity, skatowany pies.

Helża odparł wreszcie:

— Nie. Nie powiedziałem nic nikomu.

— Czy, aby z pewnością? Czy was pamięć nie myli? — badał go wójt.

— Nie myli.

— Ale to, co wyście widzieli, mógł przecież zobaczyć także i kto inny?

— Może i mógł, ale ja już tego nie wiem.

— O której godzinie dowiedzieliście się o śmierci dziedzica i Maciejowej.

— Była może ósma, może trochę więcej, gdy mi żona to powiedziała. Ale tylko mówiła o dziedzicu. A o Maciejowej dowiedziałem się dopiero teraz.

— Więc o ósmej Maciejowa jeszcze żyła?

— Tak, prawda, stara? — zwrócił się Helża do żony — mówiłaś mi nawet, że klęczy przed zmarłym dziedzicem i modli się, prawda?

— Tak mówiłam i tak było — odrzekła młynarzowa.

W tym momencie wszedł do kuchni sędzia śledczy Barski, zawiadomiony przez wójta.

Był to Barski, ten sam, który kiedyś zbierał zeznania od Wilnickiego, gdy Rymkiewicza znaleziono w lesie pół-żywego.

Wójt opowiedział Barskiemu wszystko, czego się zdażył dotychczas dowiedzieć.

Barski wszedł do gabinetu Kurcewicza i tak samo, jak wójt, był uderzony okropnym nieładem, panującym w gabinecie. Oglądał szczegółowo każdy drobniak, wyczuwając tu pewną tajemnicę, przeczuwając jakiś dramat.

Nagle zbliżył się do niego Łapiec i rzekł:

Proszę pana sędziego, gajowy Józek chciałby coś powiedzieć panu sędziemu. To gajowy nieboszczyka dziedzica, pana Kurcewicza.

Sędzia śledczy kazał go wpuścić.

Gajowy był w lesie, ale spotkał tam kilku wieśniaków, którzy mu donieśli żalobną wieść. Wszedł do pokoju i najpierw skierował się ku zwłokom swego pana.

Przeżegnał się, klęknął, odmówił krótką modlitwę, poczem wstał i powiedział:

— Nasz pan dziedzic zupełnie, jak żywy... Możnaby pomyśleć, że tylko zdrzemnął się krzywkę...

Potem zobaczył Maciejową, leżącą bez ruchu na ziemi i rzekł:

— Biedna stara. Nie wytrzymała. A swoją drogą dziwię się, że taka pobożna kobieta, jak ona... Bo przecież to grzech...

Poczem nagle rozejrzawszy się dookoła, zapytał naiwnie:

— A poco to tak poprzewracano w szufladach?

Barski zapytał go, jak poprzednio Helżę:

— Czy pan Kurcewicz miał tu pieniądze?

— Jeszcze ile... Całe kupy...

Dalszy ciąg jutro.

CZYTAJCIE

„Wesołe Wiadomości”

CENA 10 GROSZY

KRZYK W NOCY

WSTRZASAJĄCE GROZA DZIEJE STRASZLIWEJ TAJEMNICY

STRESZCZENIE.

Inżynier Roman Larecki miał 25-letnią żonę Helenę i 7-letnią córkę Zofię. Latem mieszkali w jego willi w Milanówku. Pani Helena z córką była na wsi cały dzień. Roman zaś przyjechał dopiero na kolację.

Pewnego dnia, akurat w dzień imienin córki, długo nie przyjeżdżał. Helena i Zosia, wyczekując go, ujrzały, jak ich sąsiad Kołowicz liczy wielkie ilości pieniędzy. Potem jakiś pan, z postaci do złudzenia przypominający Romana, nagle wszedł do pokoju Kołowicza, napadł na niego i po krótkiej walce zamordował go.

Helena kazała Zosi przyrzec, że nigdy nikomu nie powie ani słówka o tem, co widziała i słyszała. Zosia przyrzekła. Wtem usłyszały, że Roman wraca. Zatrzymał się przed sypialnią żony.

Roman nie wszedł jednak do pokoju. Helena nie odezwała się, pomyślała więc, że śpi. Po chwili ona wraz z córką weszły do salonu. Roman siedział przy biurku. Wstał i ruszył ku nim.

Roman nie dostrzegł w mroku żony i córki. Nie podszedł do nich. Wziął rewolwer i chciał się zastrzelić, w ostatniej chwili wszakże cofnął się. Nazajutrz z rana Roman wrócił do miasta.

Tymczasem przychodząca sprzątać do Kołowicza stara służka, stwierdziła jego zgon. Zawiadomiła o tem władzę, które skrzętnie zbierały wszystkie poszlaki.

Helena zataiła wszystko przed sędzią śledczym. Lecz jej służka wygadała się przed nim, opowiadając całą prawdę.

Wyniki śledztwa okazały się dla Lareckiego fatalne. Aresztowano go.

Okazało się, że Larecki kiedyś miał przelotny romans z mecenasową Janiną Czarnomską, która nagle poprosiła go o spotkanie w pilnej sprawie.

Poprosiła, aby pożyczył jej sto tysięcy na pokrycie osobistych długów w tajemnicy przed mężem. Uczynił to, ale potem zaprzyjawił się z jej mężem, nie chciał więc wznowić zażyłości z jego żoną. Czarnomska poprzysięgła mu zemstę. Pomałgał jej w tem ciemnym typ Lutyn, który miał też zadawniony żal do Lareckiego i z tyłu był do niego łudząco podobny. Odesłali mu owe sto tysięcy z pieniędzy, zarobowanych Kołowiczowi przez jego zabójcę — Lutynę.

Sędzia śledczy zarządził konfrontację Lareckiego z jego żoną i córką, które na jego widok cofnęły się odruchowo.

Przez cały czas śledztwa uparcie twierdziły, że nic nie widziały i nie słyszały. Wobec tego Larecki też przestał się usprawiedliwiać, zapewniając tylko o swej niewinności. Helena rozchorowała się śmiertelnie.

Czarnomska postanowiła bronić Lareckiego w sądzie. W tym celu odwiedził go w więzieniu i zadał mu szereg pytań, domagając się, zwłaszcza wyjaśnienia, kto dał Lareckiemu owe sto tysięcy. Larecki wzdragał się z odpowiedziami.

Milczał do końca. Milczała również Zosia, gdy ją na rozprawie pytano o szczegóły morderstwa. Heleny już nie można było badać, bo tymczasem umarła z rozpaczy.

Podczas, gdy Czarnomska wygłaszała przemówienie obrończe Lareckiego, doręczono mu list anonimowy, pisany ręką Lutynę. Czarnomski po przeczytaniu tego listu, powiedział Romanowi, że wie już o zdradzie żony. Usiłował bronić go dalej, ale serce nie wytrzymało i... pękło.

Lareckiego skazano na dożywotnie więzienie. Po półtora roku uciekł on z więzienia i dotarł do stryjosstwa Heleny — Bernackich, którzy zapiekowali się Zosią. Larecki postanowił zabrać Zosię i uciec z nią zagranicę, co też uczynił.

Wyemigrował z nią do Ameryki, zбоğacił się tam, dostał dokumenty na nazwisko obywatela amerykańskiego Johna Rogersa i wrócił do Polski. Nikt go nie poznał, bo miał spalony policzek, podczas ratowania dziecka z płonącego domu.

Po powrocie do kraju wraz z Zosią, udał się w nocy na cmentarz w Milanówku, aby pomodlić się nad grobem żony. Wydawało mu się, że w mroku mignęła mu się Zosia. Pobiegnął na dworzec, aby się przekonać, czy to rzeczywiście była ona.

Zosia wyciągnęła swoją chusteczkę. Ryszard wziął ją i zwilżył wodą.

Oparła głowę o drzewo. Zamknęła oczy, usiłując sobie przypomnieć, co się z nią działo, a zarazem siląc się na uśmiech, aby uspokoić krzątające się dookoła niej młodzieńca, którego zmieszanie widziała najwyraźniej.

On zaś delikatnie ze wzruszającą ostrożnością robił to samo, co poprzednio: nieustannie obmywał ranę, zapobiegając zanieczyszczeniu jej.

Zosia niadostrzegalnie dla niego spoglądała na niego z pod niemal przymkniętych powiek. Była najzupełniej spokojna. Spokojniejsza, niż on.

Albowiem jego blada twarz o delikatnych rysach wyrażała tyle uczciwości i szczerości, że Zosia czuła się przy Ryszardzie tak dobrze, jak przy ojcu rodzonym.

Szepnęła:

— Pan jest bardzo dobry. Jest pan taki zręczny, jak lekarz, a dłonie ma pan delikatne, jak kobieta. Zechce mi pan łaskawie powiedzieć swoje nazwisko aby mój ojciec mógł panu podziękować.

Odparł:

— Jestem Ryszard Czarnomski... Niechże mi pani nie dziękuje, bo doprawdy niema za co... Czyż to, co robię, nie jest najzupełniej naturalne? I czy ktokolwiek inny nie uczyniłby tego samego; na mojem miejscu?

Wtem Zosia rzekła nagle słabnącym głosem:

— Dziwna rzecz... Bóć mi ustał, ale w oczach mi się maci...

Głowa jej oparła o drzewo, zesłignęła się.

— Proszę pani... proszę pani... — jęknął, Ryszard, straszliwie przerażony.

Zosia ponownie zemdlała.

Po chwili jednak słychać już było odgłos nadszyskającej bryczki.

To Paweł przybywał z dozorczynią Kaśką.

Dozorca zaś osiodłał konia Zosi i pędem udał się do okolicznego lekarza. Paweł natychmiast podbiegł do Zosi i zapytał brata:

— I cóż? Wciąż jeszcze nieprzytomna?

— Przed chwilą ocknęła się, nawet podziękowała mi i nagle znów zemdlała.

— Biedna panienczka — szepnęła Kaśka — czy to coś poważnego?

— Straciła bardzo wiele krwi — odparł Ryszard.

Obaj bracia byli uporczywie wpatrzeni w Zosię.

Nagle obaj jednocześnie podnieśli oczy i spojrzenia ich spotkały się...

Przez chwilę świdrowali sobie nawzajem oczy, chcąc jakby przeniknąć jeden drugiemu do głębi duszy.

Poczem również obaj opuścili oczy, jak gdyby zrozumieli się obopólnie.

Jeszcze bardziej pobladli obaj, a wargi ich drżały nerwowo.

Kaśka przygładziła włosy Zosi, poczem związała jej ranę przywiezionymi szarpkami, aby zatamować upływ krwi.

Następnie wraz z braćmi Czarnomskimi przeniosła Zosię do bryczki. Bryczka była mała, więc Kaśka sama powoziła, a obaj bracia szli obok pieszo.

Ponieważ droga była wyboista i bryczuszkę nieco trzęsło, Zosia ocknęła się.

Widać było, że bardzo cierpi. Nie jęczała jednak.

Uśmiechnęła się nawet z wdzięcznością do Kaśki.

Gdy zajechali, chciała wysiąść bez pomocy, ale nie udało się... Paweł podał jej ramię... Zosia wszakże odruchowo odwróciła się, szukając oczyma Ryszarda, który został w tyle i był w nią podawnemu wpatrzony.

W chatce dozorczy ułożono ją na łożku.

Paweł i Ryszard wyszli, zostawiając ją samą z Kaśką.

Po chwili przybył lekarz.

Obejrzał ranę, opatrzył ją.

Rzekł:

— Rana jest dosyć głęboka. Gdyby nie gęste włosy, chora jużby nie żyła...

— Czy stan jest poważny?

— Nie. Mogę panów uspokoić. Chora jest osłabiona z powodu silnego upływu krwi, ale jest taką zdrową osobą, że wytrzyma to. Za dwa tygodnie zapomniał o wszystkim. Trzeba ją tylko natychmiast odprowadzić do domu, bo jest gorączka i wogóle troskliwa opieka jest niezbędna.

Przełożono więc Zosię zpowrotem na bryczkę. Kasia wsiadła wraz z nią. Jej mąż powoził, chodząc obok bryczki. Paweł i Ryszard pożegnali się z Zosią.

Roman Larecki zdaleka ujrzał bryczkę i od razu zrozumiał, że Zosi musiało się coś stać.

Pobiegnął więc do bryczki, jak oszalały.

Jego córka!... może już... nie żyje...?

Zosia też ujrzała go już zdaleka i wyciągnęła ku niemu ramiona.

Roman zawołał:

— Dziecinko moja... dziecko jedyne... Co się stało?

— Nic takiego — odparła — nie bój się, tatu-siu... O! prostu, malowała ruiny klasztoru, gdy nagle jakiś kawał muru oberwał się i zranił mnie w głowę... ale włosy znacznie osłabiły siłę uderzenia i nic mi nie jest.

Larecki własnoręcznie zdjął ją z bryczki i sam zaniósł do pokoju, gdzie ułożył na kanapie i rzekł:

— Aleś mi stracha narobiła...!

Otarł pot z czoła, ciężko jeszcze dysząc z wrażenia...

Dalszy ciąg jutro.

Janusz Kmicie

W oczach waszych jest potęga

Tajemnica woli i wzroku

W małej wiosce, w guberni Charkowskiej, dawnego cesarstwa rosyjskiego znaleziono zwłoki młodej dziewczyny, mieszkanicy wioski. Była to śmierć zagadkowa, którą natychmiast zainteresował się ogół. Różne na ten temat krążyły wieści, z pośród których jedna stawała się coraz bardziej głośnie i uporczywa. Dziewczynka padła rzekomo ofiarą zbrodni.

Przekonanie to podzielał i miejscowy pop, człowiek inteligentny, energiczny, cieszący się ogólnym poważaniem. Nad grobem dziewczęcia wygłosił on płomienne przemówienie, w którem piętnował potworną zbrodnię i wyraził przekonanie, że mordercę osiągnie ręka sprawiedliwości.

Wrażenie tej mowy było ogromne. I już nazajutrz z luźnych pogłosek wyrosła rzekomo prawdziwa historia zbrodni, harmonijna w swej całości, pełna wstrząsających szczegółów. Ba, wstrząsających nawet świadkowie, którzy widzieli na własne oczy przebieg zbrodni.

Oczywiście aresztowano domniemanego przestępcę, nawia-

sem mówiąc Bogu ducha winne go człowieka.

Lecz dopiero badania lekarskie i sekcja zwłok wykazały, że dziewczynka poniosła śmierć wskutek ataku epileptycznego, a więc niema mowy o jakims morderstwie.

Jak widzimy w tym wypadku, tłum zasugerował, zresztą zupełnie nieświadomie, pop. Bezskrytyczne ciemne umysły masy nietylko przyjęły słowa po pa za prawdę, ale potwierdziły je faktami jeszcze. Jest to klasyczny przykład tak zwanej sugestji tłumy.

PANIKA.

Rzuczone w tłum nieopatrznie jakieś słowo, popełniony czyn, lub wreszcie zwykły wypadek, działa na zbiorowisko ludzkie tak, jak iskra na beczkę prochu.

W czasie eksportacji zwłok s. p. Marszałka J. Piłsudskiego z katedry na pole Mokotowskie, na Nowym Świecie między ul. S-to Krzyżską a Al. Jerozolimskimi załamała się, obciążona na zbyt niemożliwie, ciężarówką. Ci, którzy na niej stali, odnieśli zaledwie lekkie obrażenia. Stugębna jed-

nak fama wyolbrzymiała ten wypadek, ktoś usłyszał niby strzał i rucił się do ucieczki. Strach jednej tylko osoby udzielił się tysiącom. Powstała nieopisana panika.

Stałem właśnie zmieszany z szarym tłumem u wylotu Al. Jerozolimskiej. Wtem las głów zafalował, powstał wrzask i pisk, zmieszany z tupotem nóg. Kto żyw począł uciekać, nie pa trząc, w którą biegnie stronę. Łamano drabiny i krzesła, przeważano kordon wojskowy i kto wie na czemby się to skończyło, gdyby nie dzielna postawa wojska, policji, no i nielicznych widzów.

Tu działała sugestja strachu, obawy przed urojonem, a w umyśle tłumy, wielkiem niebezpieczeństwem.

A czemżeż są krwawe zamieszki, niepoczytalne akty zbrodni, jeśli nie sugestją tłumy.

Dzieje się to zazwyczaj w ten sposób, że jakiś mówca wygłasza przemówienie, dyktując ma som co mają robić. Porywa je słownie, a posłuszne tłumy idą biernie, chociażby nawet, u kresu tej wędrowni, czekała na nich śmierć.

Nie daj Boże, co by się działo w kinie lub teatrze, gdyby w czasie seansu padł gromki okrzyk: „Pali się! Ratunku!”.

Ręce, że ludzie w ucieczce tratowali by się niczem beznamiętne zwierzęta, a skutki tej ucieczki byłyby w następstwach po prostu tragiczne.

JESZCZE O PROCESIE GORGONOWEJ

W sprawach głośniejszych, budzących ogólne zainteresowanie, wybitną rolę w sugerowaniu złudzeń pamięci odgrywa prasa; szczególnie dotyczy to wypadków, w których rozbudzają się namiętności polityczne.

Gazety codzienne, pełne najdrobniejszych szczegółów zbrodni, lub zamachu starają się jeszcze ciągle informować swych czytelników o przebiegu śledztwa, notują najbardziej blahe pogłoski, najmniejsze poszlaki.

Bezwątpienia wywiera to wpływ na szerokie rzesze czytelników, wpływ który często utrudnia wyjaśnienie prawdy. Część bowiem ludności pozostaje w skutku tych wieści ustawicznie w stanie pewnego podniecenia, które potęguje podatność do sugestji i upośledza zmysł krytyczny.

Jednocześnie od wielu osób budzi się chęć wykrycia przestępcy. Chęć ta nie powstaje bez wpływu na pamięć i teraz jawi się w ich umysłach jakiś urojony fakt, o którym mówią jako o prawdzie oczywistej i co

gotowi są zeznać nawet w obliczu sądu.

Przypuścmy, że osobnik taki zostanie powołany jako świadek, jakżeż wówczas trudno jest obronić się człowiekowi niewinnemu, oskarżonemu o jakies potworne przestępstwo.

Pamiętają chyba jeszcze wszyscy doskonale, jak tłum obrzucił Gorgonową kamieniami, pamiętają jej słowa: „Klnę się, że jestem niewinna”, a z drugiej strony obciążające zeznania świadków i oprócz poszlak nic poza tem.

Ileż w tym procesie było niejasności i nieściśności. Mogę twierdzić z całą pewnością, że sugestja poszczególnych osób i tłum odegrała tu bardzo poważną rolę.

HYPNOTYZOWANIE PRZESTĘPCY

Cóż jest prostszego, gdy przestępcę przyznać się nie chce, za hipnotyzować go i w ten sposób wydobyć prawdę.

W kwestji tej, zarówno prawnicy, jak i lekarze, odrzucają ten tak prosty środek badania, a tak jednak pojętny. A przecież uproszczoby to procedurę sądowną, no i sprawiedliwość świadczyłaby bezapelacyjnie triumfy.

Szerzej omówię tę, niezmiernie ciekawą, sprawę w następnym odcinku.

Już okazał się
zeszyt 61

PORWANA

W NOC POSLUBNA
Dzieje miłości i cierpienia niewinnych sero.
Do nabycia we wszystkich kioskach krakowskich
Cena 20 gr. Zeszyt 1 **BEZPŁATNIE**.

Maj
26
Niedziela
Grzegorza

KRONIKA KRAKOWA

Skrytobójczy mord na Grzegórkach

Niezwykle skrytobójczy morderstwo zostało dokonane nocy wczorajszej na Grzegórkach.

Otóż na mieszkającego przy ul. Wieczystej 49 rzeźnika 49-letniego Stanisława Zygmunowicza dokonano skrytobójczego zamachu morderczego.

Nieznany narazie osobnik o godzinie 12-tej w nocy strzelił

przez okno do mieszkania Zygmunowicza trafiając go w głowę, poczem napastnik zbiegł przez Błonia.

Zygmuntowicz ciężko ranny został przewieziony do szpitala św. Łazarza przez lekarza pogotowia ratunkowego, gdzie po półgodzinnym męczarniach zakończył życie.

Policja udała się zaraz na miejsce zbrodni wraz z psem policyjnym.

Morderca zbiegł w niewiadomym kierunku.

Powodem zbrodni prawdopodobnie osobiste porachunki — między mordercą a Zygmunowiczem.

Dalsze śledztwo w toku.

Wyrodna matka utopiła dziecko w Wiśle

Wczoraj w południe znaleziono na lewym brzegu Wisły w Krakowie we wodzie zwłoki noworodka płci żeńskiej.

Wezwany lekarz obwodowy stwierdził, że zwłoki te przebywały w wodzie od tygodnia i polecił je przewieźć do Zakładu Medycyny Sądowej.

Policja prowadzi śledztwo celem wykrycia zbrodniczej matki, która utopiła swe dziecko.

Kupiec skradł auto

Na ławie oskarżonych w sądzie okręgowo-karnym w Krakowie zasiadł wczoraj 35-letni kupiec Jan Wajda, zamieszkały przy ul. Czarnowiejskiej 20 oskarżony o to, że w lutym ub. roku podstępnie zabrał Piotrowi Nowickiemu auto marki „Mercedes“ wart. 3.000 zł. oraz motor wart. 1.200 zł. poczem bez jego wiedzy sprzedał je, a uzyskaną gotówkę zatrzymał do siebie.

Celem przesłuchania świadków rozprawę odroczo.

Rozp. przew. s. o. dr. Wasilewski, osk. prok. dr. Jarosiński.

Dom nierządu przy ul. Wrocławskiej

Na ławie oskarżonych w sądzie okręgowo-karnym w Krakowie zasiadł wczoraj stolarz Franciszek Walczak, zamieszkały przy ul. Wrocławskiej 19, który odpowiadał pod zarzutem czerpania zysku z cudzego nierządu, a to od rejestrowanej „córy koryntu“.

Sąd dla braków dowodów i winy uwolnił oskarżonego Walczaka od winy i kary.

Rozpr. przew. s. o. dr. Traczewski, osk. prok. dr. Jarosiński, bronił adw. dr. Hugo Haber.

Zastrzeleń świadka oskarżenia

Powracający późnym wieczorem drogą polną z Mroczna do domu robotnik rolny Jan Bieniaszewski, zamieszkały w Mroczninie pod Lubawą, został w skrytobójczy sposób zamordowany przez swego wroga, robotnika Wacława Jacuńskiego, mieszkańca wsi Mroczna.

Wdrożone przez policję dochodzenia wykazały, że Jacuński oddawna palił nienawiścią do Bieniaszewskiego, który w najbliższym czasie miał stanąć przed sądem jako świadek oskarżenia przeciwko niemu o krzywoprzysięstwo oraz liczne kradzieże.

Jacuński, spotkawszy krytycznego wieczoru znienawidzonego wroga, dobył rewolweru i z tyłu celnym strzałem w głowę pozbawił życia Bieniaszewskiego.

Potwornego mordercę przewieziono do więzienia.

Zona lekarza oskarża męża o oszczerstwo

Dowiadujemy się, że dnia 15 czerwca b.r. odbędzie się w sądzie karnym w Krakowie sensacyjna rozprawa przeciwko dr. Stanisławowi Komorowskiemu, lekarzowi w Krakowie, przeciwko któremu wniosła żona jego

Marja z Schaeferów Komorowska akt oskarżenia o oszczerstwo jakiego się na niej dopuścił oskarżając ją o podstępne zawładnięcie przedsiębiorstwem techniczno-dentystycznym w Krakowie przy ul. Mikołajskiej L. 6, a nadto o zniesławienie

jej publicznie.

W akcie oskarżenia wykazuje p. Marja Komorowska, że całe doniesienie karne, wniesione przez jej męża do prokuratury w Krakowie, co znalazło już echo w prasie, było z gruntu nieprawdziwe i fałszywe, a podjętowane jedynie chęcią zemsty dra Komorowskiego, nie liczącego się ze środkami dla pogłębienia swej żony.

Afera, którą zainicjował dr. Stanisław Komorowski owem doniesieniem karnym do proku-

ratury jest przedmiotem kilku procesów zarówno karnych jak i cywilnych, albowiem p. Marja Komorowska w obronie własnej i dla oczyszczenia się z zarzutów poczyniła odpowiednie kroki w sądzie, które mogą pociągnąć przykre konsekwencje dla bohaterów tej afery.

Rozprawa jest oczekiwana z wielkim zainteresowaniem przez tutejsze sfery towarzyskie zwłaszcza przez sfery lekarskie, wśród których obracał się dr. Stanisław Komorowski.

O wypłatę polis przedwojennych!

Niedawno zawiązał się w Krakowie Komitet Samoobrony Posiadaczy Polis Austriackich który wniósł memoriał do Rządu, w którym domaga się, by Rząd zechciał stanąć w obronie swych obywateli i by nie pozwolił na dalsze krzywdzenie ich przez zagraniczne towarzystwa. W memoriale wyraził też Komitet nadzieję, że Rząd okaże silną rękę i znajdzie sposoby, by zmusić towarzystwa ubezpieczeniowe austriackie do wypełnienia ciężących na nich wobec obywateli polskich zobowiązań, co leży też w interesie Skarbu Państwa, gdyż otrzymanie przez

ubezpieczonych kwot z polis w wysokości łącznej kilkanaście milionów przyczyni się do zwiększenia konsumpcji, przez co wzmoże się także siła podatkowa sfer handlowych, przemysłowych i poszczególnych jednostek.

Z początkiem r. 1929 prasa przyniosła wiadomość, że rozpoczęły się pertraktacje Rządu z austriackimi towarzystwami ubezpieczeń, że towarzystwa te żądały koncesji na działalność w Polsce. Jednak pertraktacje te się rozbiły. Tak samo miało też miejsce w r. 1931. Jakkolwiek umowa nie przyszła do skutku,

to jednak dwa finansowo najsilniejsze towarzystwa ubezpieczeń „Fenix“ i „Anker“ otworzyły swe biura na terenie Polski.

„Fenix“ zaczął następnie realizować polisy austriackie jak własne, jak i innych towarzystwa „Anker“ własne polisy, lecz realizowawszy kilkadziesiąt tysięcy polskich obywateli, których pretensje sięgają kilkunastu milionów złotych, nie może się doczekać realizacji polis, które mogłyby ulżyć im ich przykreemu położeniu materialnemu.

Zuchwałę świętokradztwo

Do kościoła w Podgórskiej Woli zakradło się kilku złodziei i ograbili go doszczętnie.

Lupem świętokradców padły m. in. trzy kielichy srebrne, złota monstrancja oraz puszką do komunikantów. Poza to złodzieje zabrali 4 obrazy i wiele

innych cennych rzeczy na kwotę 2.000 zł.

Świętokradztwo zauważono dopiero na drugi dzień rano przed nabożeństwem.

Wszczęte dochodzenia policyjne nie dały jeszcze dotąd żadnego rezultatu.

Zniżka do kin: „Adria“, „Atlantic“, „Świt“, lub „Bagatela“.

dla Czytelników „Ostatnich Wiadomości Krakowskich“
Ważny tylko w dniu 26 maja 1935 r.

Aresztowanie króla sutenerów

Urząd śledczy w Warszawie aresztował króla sutenerów warszawskich 43-letniego Władysława Markucińskiego. Markuciński cieszył się smutną sławą wytrawnego specjalisty w zawodzie stręczenia do nierządu młodych dziewcząt. Od wielu lat zajmował się on prowadzeniem domów rozpusty i był współnikiem międzynarodowych szajek handlu żywym towarem.

Markuciński ostatnio kilka lat

prowadził swe „przedsiębiorstwa“ z przyjaciółką Leokadją Piekarską.

Wczoraj do policji zgłosiła się Leokadja Piekarska ze skargą że Markuciński oraz nowa przyjaciółka Gruszyńska usiłowały zabić ją.

W toku dochodzenia wszczętego przez policję okazało się że w 1925 r. Markuciński był podejrzany o zabójstwo pierwszej żony oraz swego współnika, sutenera Niewiadomskiego. Wobec okoliczności mocno obciążających Markucińskiego i jego przyjaciółkę aresztowano i osadzono w więzieniu.

Bazar Gospodarczy BALDINGER

Kraków, Zwierzyniecka 20

Poleca P.T. Klienteli swoje towary, a to: farby, lakiery kosmetyczne i artykuły gospodarcze w pierwszorzędnym gatunkach **po najniższych cenach.**

Firma znana ze swej solidności.

Necny i dzienny dyżur aptek

Apteka pod Białym Orłem Rynek A — B 45, Łobzowska 6, pod św. Kingą Grzegorzeczka 9, pod Złotym Lwem Długa 4, pod Murzynem Krakowska 19.

Podgórze pod Opatrznością Brodzińskiego 1.

Dzienny dyżur aptek

Apteka pod Złotą Głową Rynek gł. 13 pod Trzema Koronami Retoryka 1. Czternasta Lubicz 7, Stradom 6, Królowej Jadwigi Karmelicka 9, Marjańska ul. Kazimierza Wielkiego 78.

Podgórze pod Opatrznością Brodzińskiego 1.

Nocny dyżur lekarzy

Dr. Böhmerwald Zofia Długa 41. Dr. Gładziński Adam Starowiślna 20. Dr. Nowak Tadeusz Józefitów 21.

Teatr miejski: popoł. „Traffik pani generalowej“ wieczorem „Wszystkie prawa zastrzeżone“.

Repertuar kin krakowskich

Adria: „Malowana zastawa“, Apollo Nie chcę wiedzieć kim jesteś Atlantic: „Serce indyjski“, Bagatela: „Uwodzicielka“ i rewja „Całuj tylko w maję“
Dom żołnierza „Nie będziesz kurtyzana“
Mazurek „Wierny przyjaciel“ i „Precz z miłością“
Promień: „Papryka“ i „Księżna Aleksandra“
Sokol „Czy Lucyna to dziewczyna“
Młotek „Krolova Krystyna“
Świt „Pogromcy indyan“ i Whisky i dolary“
Zarza: „Hop! Hop! Betty hop!“
Uleczka „Czerwony sultan“
Wanda: „Ludzie w bieli“
Zorza: „Zdobycie cię muszę“.

Fotoplastiken: „Szczepańska: Jamajka Wenczka po wyspie.
Senacka: Pierwsze chwile Armji polskiej po wojnie.

Radjo

Kraków G. 10.30 Transmisja nabozonstwa 11.57 Hejnał 12.02 transm. z Warsz. 12.05 Przegląd teatralny 12.15 transm. z Warsz. 14.00 Godzina żywość 15.00 „O sposobie zapobiegania gruźlicy“ 15.22 transm. z Warsz. 15.35 Pieniądze w Wiozy Marjackiej 15.45 Pogadanka dla rolników 16.40 transm. z Iorunia i Warsz. 19.98 Wiadomości sportowe 19.13 Muzyka 19.45 transm. z Peżnania i Warsz. 21.00 Teatr wybrańca 21.30 transm. z Warsz. 22.00 Koncert 22.15 Transm. z Warsz.

Wyświetlanie filmu

„pogrzebu Wodza Narodu

Na znak żałoby z powodu zgonu Wskrziesiciela Państwa, Wodza Narodu Pierwszego Marszałka Polski Józefa Piłsudskiego właściciele kinoteatrów w Krakowie, zawierając jutro dnia 27 maja br. normalne widowiska, otwierają podwoje swoich przedsiębiorstw tylko dla demonstrowania raportażu filmowego z urezystości pogrzebowych w Warszawie i Krakowie.

Celem umożliwienia mieszkańcom Krakowa wzięcia udziału w tej Manifestacji Żałobnej, raportaż będzie wyświetlany we wszystkich kinoteatrach na terenie miasta Krakowa z wyjątkiem kina Zorza ul. Jul. Lea i zarezerwowanego kina Domu Żołnierza przy ul. Lubicz dla Garazonu Krakowskiego. W ciągu całego dnia, począwszy od godz. 10 rano do 24-tej.

Każdy seans trwa 1 godzinę, pierwsze cztery seanse przeznaczono dla młodzieży szkolnej.

Wstęp do kinoteatrów bezpłatny bez jakichkolwiek zaproszeń lub biletów.

Ze względu na pewną chwilę i we własnym interesie publiczności, npraszają się o:

1) nieskupianie się przed kinoteatrami w śródmieściu, lecz korzystanie przedewszystkiem z kinoteatrów, położonych w dzielnicach zamieszkania, programy bowiem we wszystkich kinach będą identyczne.

2) wszystkie osoby, którym na to czas pozwoli, winny odwiedzić kinoteatry między godz. 14—17-iej.

3) ponieważ dla dlaty i młodzieży szkolnej przeznaczone są seansy poranne, nie będzie ona o innej porze wpuszczona do kinoteatrów.

4) ponieważ nie będą to zwykłe seanse kinematograficzne, lecz wielka manifestacja żałobna mieszkańców m. Krakowa, poświęcona nczczeniu Nieśmiertelnej Pamięci Pierwszego Marszałka Polski, ludność Krakowska przeźnastrój, pełen skupienia i powagi, oraz przez odpowiedzialne zachowanie się zarówno w kinoteatrach jak i na ulicy, winna stanąć na wysokości zadania, biernie podporządkując się zarządzeniom zarówno Policji Państwowej, jak i specjalnej straży porządkowej.

Śmiertelne porażenie

Pracownik kopalni Tow. Eksploatacji Soli Potasowych w Kropiwniku pod Kałuszem Wacław Lenarczuk, niosąc szynę, dotknął się nią przewodów elektrycznych, wskutek czego nastąpiło krótkie spięcie, które spowodowało natychmiastową śmierć Lenarczuka.

REDAKCJA i ADMINISTRACJA; Kraków, ul. Na Gródku 2 — Telefon 173-02 (od godz. 8—11 w poł.)

CENY OGŁOSZEŃ: w Kronice krakowskiej cała strona 800 zł., pół strony 500 zł. wiersz mm. 50 gr.

Odpowiedzialny Redaktor i Wydawca Alfred Kwiatkowski

Drobne 15 groszy za wyraz Drukarnia „Monopol“ Kraków, Na Gródku 2 Telefon. 173-02